

Motion till riksdagen

1987/88:So411

av Charlotte Branting och Ingrid Hasselström Nyvall
(fp)

om avskaffande av signeringskravet för
patientjournaler

Den nya patientjournallagen har nu varit i kraft i cirka två år. Huvudändamålet med lagen är att tillgodose en god och säker vård för patienterna. Detta är naturligtvis en viktig målsättning. Dock vill vi invända emot det mycket strikta kravet på att journalerna skall signeras av ansvarig läkare/vårdpersonal.

Signeringen saknar betydelse på många sätt. Vid genomgång av ärenden anmälda till socialstyrelsens ansvarsnämnd från början av 1970-talet och framåt i tiden har man inte hittat ett enda fall där signeringskravet kunnat hindra misstag.

Oavsett om en journalhandling är signerad eller ej blir den när den läggs i journalen allmän handling och signeringen saknar då betydelse för frågan om journalen skall anses upprättad eller ej.

Signeringskravet har inte heller någon betydelse för om den som behandlat patienten och är ansvarig för anteckningen skall undgå ansvar eller ej vid en ev. felbehandling.

Signeringen av patientjournalerna tar alltför lång tid i anspråk, vilket får till följd att patienttiden minskar. I Gävleborgs läns landsting har Bollnäs sjukvårdsdistrikt räknat ut att signeringen inom Bollnäsdistriktet på ett år motsvarar 2 000 patientbesök. Omräknat för hela landstinget motsvarar det lika mycket tid som 12 500 patientbesök.

Journaler befinner sig nu ofta under distribution eller på enskilda läkares tjänsterum, vilket försvårar tillgängligheten vid akutbesök, telefonförfrågning, återbesök, inskrivning av provsvar, insortering av laborationssvar etc. Dessutom kan mottagningsverksamheten vid s.k. filialer försvåras.

Signeringskravet har utan tvekan medfört ökade kostnader för sjukvårdshuvudmännen om oförändrad verksamhet skall upprätthållas inom hälso- och sjukvården. Dessutom har ett påtagligt stressmoment skapats – särskilt där brist på sjukvårdspersonal råder.

När vi för ett år sedan väckte en motion med motsvarande innehåll var det bl. a. klinikchefer från olika håll i landet som instämde i motionens yrkande. En av dessa anförde t. ex.:

Som tillförordnad chef för en större kvinnoklinik brottas jag dagligen med problemet att genomföra påtvingade besparingar med så liten effekt som möjligt på det direkta sjukvårdsarbetet. Utan tvekan finns enkla verksamhetsförhållanden där signeringskravet inte innebär något större bekymmer, men på en klinik med många läkare med både akut och planerad öppen och sluten vård på mottagningar, vårdavdelningar, förlossningsavdelning och

operationsavdelning uppstår betydande störningar i journalhanteringen, till men bl. a. för åtkomligheten t. ex. vid nya akutbesök. Föreskriften har därför på ett missriktat sätt kommit att inkräkta både på vårdkvantiteten och vårdkvaliteten.

Mot. 1987/88
So411

Vi anser därför att en ändring i lagtexten bör ske som anger att en *rekommendation* bör vara att journalanteckning signeras. Det bör ankomma på klinik/primärvårdsledning att utifrån hur verksamheten fungerar eller hur den rådande bemanningen är, avgöra om journalanteckning skall signeras. Förutsättningar att med bibehållen sjukvård klara ett krav på signering varierar i dag avsevärt, vilket inte har beaktats.

Hemställan

Med hänvisning till ovanstående hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om att signeringskravet för sjukvårdsjournaler skall ändras till en rekommendation om signering.

Stockholm den 18 januari 1988

Charlotte Branting (fp)

Ingrid Hasselström Nyvall (fp)